

Tunadalskyrkan 150816
11 e tref "Tro och Liv"
Ps 143:6-10

"Det enda vi har , det är stunden just nu och den kan vi använda väl kära du, och lyckan vi drömt om den finns bara här och finns bara nu". Så skriver kristne sångförfattaren Göte Strandsjö i en sång. Författaren Stig Johansson skriver i en dikt "Alla dessa dagar som kom och gick, inte visste jag att de var Livet". Det är lite av samma innehåll men kanske med lite olika perspektiv.

Just nu lever vi livet. Vi kan se tillbaka och tycka att det blev bra eller dåligt, vi kan se framåt och önska och drömma eller våndas för det vi fruktar, men ändå är det just nu vi tar beslut, just nu vi skapar Livet med stort L. Och då blir det också viktigt att Tro får vara en del av livet. Och utifrån det kristna perspektivet är det ju Jesus som Är Livet med stort L, och som vill vara en del av vår vardag, som vill stötta och hjälpa, som vill ge impulser, som vill leda steg för steg, också när vi kan tycka att det inte finns någon framkomlig väg.

I dagens texter möter vi frågorna om självständighet och beroende av Gud, om att vara öppen och ärlig inför honom, men också inför sig själv, om att vår bekännelse också visar sig i vårt yttre och i vårt handlande, kort sagt om att låta Gud finnas med i livet med alla dess beståndsdelar.

Ibland skulle det vara skönt att kunna placera livets ingredienser i fack, som man kan stänga och öppna som man vill, och vissa skulle man kanske inte öppna alls. Ett fack för sjukdom, ett annat för hälsa, ett fack för jobbiga besked, ett annat för en lätt livsväg, ett fack för att det går som jag vill, ett annat för omständigheter jag inte rår över. Men vi vet ju att det inte är så, istället för ordning och reda, så är det som en enda röra, en stor hög som egentligen inte går att sortera men som vi ändå måste leva med och mitt i och försöka hantera på bästa sätt.

I dagens psaltartext möter vi kung David. Han hade en besvärlig situation, vi vet inget om vad det var, men han kände sig inträngd i ett hörn, hade det jobbigt och hade att handskas med sin situation. Det talas i verserna innan vår text om fiender, så det kan ju tänkas att

det handlar om krig, men det vet vi inte. Men även om hans situation var väldigt specifik, så tror jag att vi kan känna igen oss i känslan, nu måste det till något, det här går inte längre, jag orkar inte, hur ska det bli. Vi läser så här i Ps 143:5-10

5. Jag minns förgångna tider och tänker på allt du gjort, jag begrundar vad din hand har gjort.

6. Jag sträcker mina händer mot dig, öppnar mig som törstig jord.

7Herre, skynda att svara mig, jag orkar inte mer. Dölj inte ditt ansikte för mig då blir jag lik dem som lagts i graven. 8Låt mig var morgon möta din trofasthet, ty jag förtröstar på dig. Visa mig den väg jag skall gå, jag sätter mitt hopp till dig. 9Herre, rädda mig från mina fiender, jag flyr till dig.

10 Lär mig att göra din vilja, ty du är min Gud. Må din goda ande leda mig på jämn mark.

Han sträcker sina händer mot Gud och ber om hans ingripande och hjälp, därför att Gud tidigare har visat sina möjligheter. Och i psalmens ord finns det direkt eller indirekt många uttryck för vad tron innebär; Gudsmöte, ingripande, bönesvar, trofasthet, hopp, vägledning, räddning från fiender, att Gud vill leda, andens ledning.

Allt detta är sådant han fått erfara tidigare under livets gång, och behöver påminna sig om när han sträcker sig mot Gud, både för att i sin bön tala om för Gud att han innerst inne vet vem Gud är, men också för att för sig själv kunna sätta ord på det han egentligen tror på, men som kanske tappats bort när röran och kaoset i livet blivit för stor.

Ett barn som är ledset sträcker sina händer mot mamma eller pappa för att bli buret och få känna närheten och trösten. Det kan oftast inte formulera sina känslor, men vet intuitivt att det är gott att få komma upp i föräldrarnas famn, och sedan så småningom fortsätta med leken.

För oss att sträcka oss mot Gud kan vara lite av samma sak - vi har behov av närhet och stöd och det vet vi finns hos Gud, kanske inte alltid på ett så välformulerat sätt som hos Kung David, men vi vet eller anar att han kan möta med kraft och styrka, att bibelord på olika sätt kan öppna sig och att han liksom kan viska dem i vårt öra, eller

låta en sångvers tona inom oss som gör att det finns något positivt mitt i en negativ situation.

Jesus som kom för att visa på Guds kärlek sa: *Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er*. En frid som finns djupt i hjärtat genom tron och som kan ge en trygghet mitt i det svåra. Och som egentligen inte går att förklara, men som så många har erfårit genom den kristna tron.

En del av att leva nu är att skapa goda vanor, som kan få betydelse längre fram. En god vana är att i tider när livet fungerar bra, ta sig tid tillsammans med Gud i bibelläsning, i bön, ensam och tillsammans med andra och då få erfara hans närhet och stöd. Det behöver inte vara svårt och komplicerat utan mest att hitta den stund på dygnet som passar bäst för mig. Vi är så olika, för en del är det enklast på morgonen, för andra på kvällen, för ytterligare andra mitt på dagen och allt däremellan. Det handlar inte om när, utan att. Vi kan be i bilen på väg mellan olika ställen, vi kan sätta på musik med kristet innehåll när vi står och diskar, vi kan vända oss till honom när vi tar vår kvällspromenad. Och i dagens tekniska samhälle är det lätt att alltid ha bibeln med i våra mobiltelefoner och få dagens bibelord eller följa en bibelläsningssplan.

Kung David har ju skrivit många av psaltarens psalmer och i de olika psalmerna kan vi möta mycket av hans känslor och tankar utifrån olika livssituationer. I dagens text är han förtvivlad, i andra uttrycker han förtröstan och trygghet. Vi anar de perspektiven också i dagens text men inte så tydligt som i andra psalmer. Och om vi tycker att det är svårt att själva formulera vår tro, så kan vi ta hjälp av psalmerna, tänka oss in i innehållet och utifrån det formulera innehållet med våra egna ord, utifrån vår egen situation. Vad innebär det för oss att han är trofast, att han vill leda oss, att han kan rädda eller frälsa oss, o s v. Ibland kanske det kan vara bra att fundera tillsammans med andra man har förtroende för och samtala både om Livet som det är just nu och om Guds löften och möjligheter. För han vill ju hjälpa oss att tro, vill ge oss så mycket enligt bibelns ord, men vi kanske inte alltid kan se det och förstå det, för att det kommer så mycket annat i vägen.

Jag sträcker mina händer mot dig, öppnar mig som törstig jord. I Israel där detta skrevs är det en väldigt stor skillnad mellan

regnperiod och torrperiod. När det är torrt är det verkligen torrt och man kan se bilder på floder som är helt uttorkade, det finns nästan ingen växtlighet och man kan inte förstå att det överhuvudtaget finns något liv. Och så kommer regnet och bara över en natt blir allt förvandlat. Det förtorkade får liv och all växtlighet kommer fram och bilden ser helt annorlunda ut.

Vi får öppna oss som törstig jord mot Gud och ta emot av allt det han vill ge och något nytt kan bryta fram och växa fram inom oss och genom oss. Det finns ingen mall för hur det ska gå till utan det handlar om att vi inser att vi behöver hans hjälp och stöd och då kan vi också få ta emot det på många olika sätt, beroende på hur vår situation ser ut. Och det som är så bra är ju att det inte behöver vara kris för att vi ska vända oss till honom, utan dag för dag får vi komma, får vi vara tillsammans med honom och ta emot allt han vill ge.

Och då kan vi också få sträcka ut och lyfta våra händer i lovsång och tacksamhet till honom. Inte bara be om hjälp utan också tacka honom för hans nåd, för hans kraft, för hans ingripande.

AMEN